

sélni fognak erről a napról, amikor — bár képletes értelemben —, de vendégük volt Sztálin elvtárs.

Ez a nap jutott eszébe Sebők Magdolnának a Városi Tanács ülésén is: Végiggondolta egy pillanatot alatt s rá, mintegy csattanóként felálltak a tanácstagok, lelkesen éltették Sztálin elvtársat, amikor szóbakerült születésnapja. A hangok közül kiemelkedett a Sebők Magdáé, s legtovább is ő tapsolt. Az előbb még tétovázott a felszólalással, várt, hogy majd most... most, amikor úgy gondolta, hogy jelentkezni kellene, szót kellene kérni, erősebben dobogott a szíve. Végiggondolta azt a felejtethetlen estét. Eszébe jutott, tisztán, világosan hallotta Sztálin elvtárs intelmét: „mélyedjenek bele a dolgok technikájába, a dolgok részleteibe, fo-lalkozzanak minden „kicsiséggel“, mert ezekből a „kicsiségekből“ jönnek létre ma nagy dolgok.

Ha eddig kicsiségnek tartotta választói kérelmét, most megnőtt előtte a kérdés jelentősége. Már nem dobogott olyan hevesen a szíve, mikor szót kért. Ércesen csengett a hangja:

— Elvtársak! Ujszeged dolgozói azt szeretnék, ha Ujszegeden piacot létesítenénk! A „Hatházak“ dolgozói azt kérik, hogy javítsuk meg a közvilágítást. Meg kell ezeket valósítanunk, mert szorosan hozzátartoznak az élet vidámbátételéhez. Márpedig Sztálin elvtárs azt tanítja, hogy: ha az ember vidáman él, akkor jól dolgozik!

SZIROVICZA JÁNOS

DALOK A SZTÁLIN-HIDON

1.

Budapest engem nem ringattál
a sík Alföld fia vagyok,
de most itt állok új hídadnál
s dudorászom e dallamot.

Nézem a tájat, szólni kéne
valakinek, hogy ossza meg
örömöm s lássak a szívébe,
és írja velem versemet.

2.

Hosszú a hid és nem látom a végét,
két kilométer s két sínpár nyúl végig.

De lám, robog is már felém a sárga;
szőkéhajú a lány, ki vigyáz rája.

(Ne tudja az asszony) nézek a lányra,
szinte lángra gyujt pozsgás arca lángja.

S fordul a lira fönt a vezetéken,
de én még mindig a vezetőt nézem...

Hú, a teringettét! itthagy a sárga,
ha nem ugrok föl a lépcső fokára!

3.

Hajamba túr lágy keleti szél,
kint állok a peron szélénél
s boldog jókedvem felhőkig ér.

A Margitsziget következik,
— szól a kalauz — leszálok itt
s gyalog mérem a híd másik felét.

Nem titkolom, de úgy érzem én,
átléptem az újkor küszöbén
a Sztálin-híd budai felén!

4.

Dunánkat nézem,
alattam mélyen
csillogó tükrét
gőzös tőri szét.
Nagy terhet húz, de
siklik utána
hasas uszálya.
Vasat visz vagy tán
szén fekszik alján?
Haj, Pentelére
viszi a gépet
ifik seregének!

5.

Jobban figyeljen! vigyázzon kérem!
— valaki karon ragad keményen.

Félfordulattal arcába nézek:
vajjon ki az, ki ennyire féltett?

Fekete szempár nevet szemembe,
biz én meg vagyok kicsit szeppenve.

Óbuda csúnya házait nézve
bambán léptem a járdaszegélyre.

Lendülő lábam nem ért az útra,
mikor autó rohant vadulva.

Vigyázó karját fúzta karomba
a rendőr elvtárs rám-parancsolva.

6.

Csúnyácska város vagy Óbuda,
szépülnöd kéne már bizony.
Míntha egy darab mult ülne még
tarka-barka házaidon.

A hídfő körül szinte viskók
mállnak, hullik a vakolat.
Öreg vagy, szépülj, ifjodj újra,
ne takargasd a romokat!

Munkásházaid növeszd nagyra,
— a hegy lábánál gyár dohog
nem egy, de sok, sok kéményt látok,
pipálnak, van bőven dolog.

7.

Búcsúzom már, majd visszatérek,
— a Tisza mellett vár Szeged,
de vigyen e dal hírül téged
Sztálin-hídunk, mindenkinek!

Barátaink harcban, munkában
— drága Kelettől Nyugatig
forrjanak össze békevágyban:
feszüljön híd, amilyen itt,

a Han folyótól át a Nigeren!
Spanyol hegyektől messze érjen,
tengereken is átíveljen
a Rabszolga-tóig merészen!

8.

Búcsúzom már, sistergő vonat
prüszkölve vár, dobom csókomat
Óbuda öreg tájaira.

Magamba én új nevet adok
a tájnak, mely e hídtól ragyog:
legyen Óbuda Sztálin-város!

Szép hídjához ifjodjon újra,
lássam házait magasulva,
legyen hazánk új gyöngyszeme!